ടി.കെ ഉബൈദ്

ഖുര്‍ആന്‍ ബോധനം

1064

സൂറ – 34 / സബഅ്

സൂക്തം: 38 – 41

സമ്പദ് സമൃദ്ധിയും ദാരിദ്ര്യവും അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹു ചിലര്‍ക്ക് സമൃദ്ധമായി സമ്പത്ത് നല്‍കുന്നത് അതില്‍ അഹങ്കരിക്കാനോ, അമിതമായ സുഖഭോഗങ്ങള്‍ക്കു ഉപയോഗിക്കാനോ, ന്യായമായ രീതിയില്‍ വിതരണം ചെയ്യാതെ ലുബ്ധരായി കുന്നുകൂട്ടി വെക്കാനോ അല്ല. സമ്പത്തിന് അതിന്റേതായ ധര്‍മമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ന്യായമായ സുഖസൗകര്യങ്ങള്‍ക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുകയും കൂടുതല്‍ വിഭവങ്ങള്‍ ഉല്‍പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണത്.

وَٱلَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِىٓ ءَايَـٰتِنَا مُعَـٰجِزِينَ أُو۟لَـٰٓئِكَ فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾

38. നമ്മുടെ ധര്‍മസൂക്തങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്താന്‍ പ്രയത്നിക്കുന്നവരോ, അവര്‍ ശിക്ഷയില്‍ ഹാജരാക്കപ്പെടുന്നവര്‍ തന്നെയാകുന്നു.

38

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ = പ്രയത്നിക്കുന്നവര്‍ (വരോ) فِي آيَاتِنَا = നമ്മുടെ (ധര്‍മ) സൂക്തങ്ങളില്‍(ങ്ങളെ)
مُعَاجِزِينَ = പരാജയപ്പെടുത്തു(ത്താന്‍)ന്നവരായിട്ട് أُولَٰئِكَ = അക്കൂട്ടര്‍
فِي الْعَذَابِ = ശിക്ഷയില്‍ مُحْضَرُونَ = ഹാജരാക്കപ്പെടുന്നവര്‍ (തന്നെ) യാകുന്നു

സമ്പദ് സമൃദ്ധിയും സന്താന സൗഭാഗ്യവും ദൈവിക സൂക്തങ്ങള്‍ തള്ളിക്കളയാനും തങ്ങളൊരിക്കലും ശിക്ഷിക്കപ്പെടാന്‍ പോകുന്നില്ലെന്ന് വാദിക്കാനുമുള്ള ന്യായമായി ഉന്നയിക്കുന്നവരെ താക്കീത് ചെയ്യുകയാണ്; ദൈവിക സൂക്തങ്ങളെ തള്ളിക്കളയാനും പ്രവാചകനെ തോല്‍പിക്കാനും പരിശ്രമിക്കുന്നവര്‍ ധനികരാവട്ടെ, ദരിദ്രരാവട്ടെ ആരായാലും ഉയിര്‍ത്തെഴുന്നേല്‍പുനാളില്‍ ശിക്ഷാകേന്ദ്രത്തില്‍ ഹാജരാക്കപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. مُحْضَرُونَ എന്ന പ്രയോഗം നിര്‍ദാക്ഷിണ്യം പിടികൂടി നിന്ദ്യരും നിസ്സഹായരുമായി കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നതിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണ്. مُعَاجِزِينَ -ന്റെ ആശയം 22: 51 സൂക്തത്തിനു താഴെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ لَهُۥ ۚ وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن شَىْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُۥ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ٣٩

39. പ്രവാചകന്‍ ഈ ജനത്തെ ഉപദേശിക്കുക: എന്റെ നാഥന്‍ അവനുദ്ദേശിക്കുന്ന ദാസന്മാര്‍ക്ക് വിഭവങ്ങള്‍ വിപുലീകരിച്ചും പരിമിതപ്പെടുത്തിയും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങള്‍ നന്മയില്‍ ചെലവഴിക്കുന്നതെന്തായാലും, അവന്‍ തന്നെ അതിനു പകരം നല്‍കുന്നു. അവന്‍ വിഭവദാതാക്കളില്‍ ഉത്കൃഷ്ടനല്ലോ.

39

قُلْ = നീ പറയുക, (പ്രവാചകന്‍ ഈ ജനത്തെ ഉപദേശിക്കുക)
إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ = എന്റെ നാഥന്‍ വിഭവം വിപുലീകരിക്കുന്ന (രിച്ചും)
لِمَن يَشَاءُ = അവന്‍ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവര്‍ക്ക് مِنْ عِبَادِهِ = അവന്റെ ദാസന്മാരില്‍നിന്ന്
وَيَقْدِرُ = അവന്‍ പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു (പരിമിതപ്പെടുത്തിയും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു)
لَهُ = അവന് (അവന്‍ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവര്‍ക്ക്)
وَمَا أَنفَقْتُم مِّن شَيْءٍ = നിങ്ങള്‍ ചെലവഴിക്കുന്ന യാതൊരു വസ്തുവും (ചെലവഴിക്കുന്നതെന്തായാലും)
فَهُوَ يُخْلِفُهُ = അതിന് അവന്‍ (തന്നെ) പകരം നല്‍കുന്നു وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ = അവന്‍ വിഭവ ദാതാക്കളില്‍ ഉത്കൃഷ്ടനല്ലോ

ഈ സൂക്തത്തിന്റെ ആദ്യ ഖണ്ഡം 36-ാം സൂക്തത്തില്‍ വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഇവിടെ ഇതാവര്‍ത്തിക്കുന്നതിന് അവിടത്തേതില്‍നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു താല്‍പര്യമുണ്ട്. ക്ഷേമത്തിന്റെയും ക്ഷാമത്തിന്റെയും ആത്യന്തിക നിയന്താവ് അല്ലാഹുവാണെന്നും അതിനാല്‍ ആരും സമ്പദ് സമൃദ്ധിയില്‍ അഹങ്കരിക്കുകയോ ദാരിദ്ര്യത്തില്‍ നിരാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നും രണ്ട വസ്ഥകളെയും അല്ലാഹുവിന്റെ പരീക്ഷണമായി കണ്ട് ക്ഷമയോടെ, വിനയത്തോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടതെന്നുമാണ് അവിടെ പറഞ്ഞത്. ഇവിടെ സമ്പന്നരെ ഉപദേശിക്കാന്‍ പ്രവാചകനോടാവശ്യപ്പെടുകയാണ്: സമ്പദ് സമൃദ്ധിയും ദാരിദ്ര്യവും അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹു ചിലര്‍ക്ക് സമൃദ്ധമായി സമ്പത്ത് നല്‍കുന്നത് അതില്‍ അഹങ്കരിക്കാനോ, അമിതമായ സുഖഭോഗങ്ങള്‍ക്കു ഉപയോഗിക്കാനോ, ന്യായമായ രീതിയില്‍ വിതരണം ചെയ്യാതെ ലുബ്ധരായി കുന്നുകൂട്ടി വെക്കാനോ അല്ല. സമ്പത്തിന് അതിന്റേതായ ധര്‍മമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ന്യായമായ സുഖസൗകര്യങ്ങള്‍ക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുകയും കൂടുതല്‍ വിഭവങ്ങള്‍ ഉല്‍പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണത്. സ്വന്തം ജീവിതം മെച്ചപ്പെടാനെന്നതുപോലെ സമസൃഷ്ടികളുടെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടാനും സമ്പത്ത് പ്രയോജനപ്പെടണം. ധനികന്റെ മിച്ച ധനത്തില്‍ അയാള്‍ക്കു ചുറ്റുമുള്ള പാവങ്ങള്‍ക്കും പട്ടിണിക്കാര്‍ക്കും അവകാശമുണ്ട്. وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ (അവരുടെ ധനത്തില്‍ ആവശ്യക്കാര്‍ക്കും ഉപജീവനം മുട്ടിയവര്‍ക്കും അവകാശമുണ്ട് - 51: 19). ധനത്തില്‍നിന്ന് നിശ്ചിത വിഹിതം അവശ ജനസംരക്ഷണത്തിനും മറ്റു ധര്‍മവിഷയങ്ങള്‍ക്കും നല്‍കേണ്ടത് -إِيتَاءِ الزَّكَاةِ- നിര്‍ബന്ധമാകുന്നു. ഇസ്‌ലാമിക രാജ്യത്ത് അത് പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതും വിതരണം ചെയ്യേണ്ടതും ഭരണകൂടത്തിന്റെ കടമയാണ്. സകാത്ത് വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രയോഗം സമൂഹത്തിന് പൊതുവിലും സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിന് വിശേഷിച്ചും ഒരു സംസ്‌കരണ-വികസന പ്രക്രിയ കൂടിയാണെന്ന് ഖുര്‍ആന്‍ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا (അവരുടെ ധനത്തില്‍നിന്ന് അവരെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും വളര്‍ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ദാനം വസൂല്‍ ചെയ്യുക - 9:103)

وَمَا أَنفَقْتُم مِّن شَيْءٍ എന്ന വാക്യം ധാര്‍മിക മാനമുള്ള എല്ലാ ധനവ്യയത്തെയും ഉള്‍ക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ധനത്തിനു പുറമെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ശേഷികളും അല്ലാഹു അരുളുന്ന വിഭവങ്ങള്‍ - رزق الله - ആകുന്നു. അവ സ്വയം ഉപയോഗിക്കുന്നതും സഹജീവികള്‍ക്കു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതും ഇവിടെ ഉപദേശിക്കുന്ന വ്യയത്തി(إنفاق)ല്‍ പെടുന്നു. നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ബൈഹഖി ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ ، وَمَا أَنْفَقَ الْمَرْأُ عَلَى نَفْسِه وَأَهْلِهِ كُتِبَ لَهُ بِهِ صَدَقَةٌ ، وَمَا وَقَى بِهِ عِرضَهُ كُتِبَ لَهُ بِهِ صَدَقَةٌ وَكُلُّ نَفَقَةٍ أَنْفَقَهَا مُؤْمِنٌ فَعَلَى اللهِ خَلَفُهَا ضَامِنٌ إلا نَفَقَةٌ فِي مَعْصِيةٍ أَوْ بُنْيَانٍ

(എല്ലാ നന്മകളും ദാനമാകുന്നു. ഒരുവന്‍ തനിക്കു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നതും തന്റെ കുടുംബത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നതും അവന്റെ ദാനമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സത്യവിശ്വാസി ചെയ്യുന്ന ഓരോ ചെലവിനും പകരം നല്‍കാന്‍ അല്ലാഹു ഏറ്റിരിക്കുന്നു. കുറ്റകൃത്യങ്ങള്‍ക്കും അനാവശ്യമായ കെട്ടിട നിര്‍മാണത്തിനും ചെലവഴിച്ചതൊഴിച്ച്). ദൈവം തന്റെ ദാസന്മാര്‍ക്കരുളിയ അനുഗ്രഹങ്ങള്‍ അവര്‍ ധര്‍മവിഷയങ്ങളില്‍ വ്യയം ചെയ്യുക, അഥവാ സമസൃഷ്ടികള്‍ക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ദൈവാഭീഷ്ടം. അനുഗ്രഹങ്ങള്‍ അനുഭവിക്കുന്നതില്‍ ഈ ഇഷ്ടം മാനിക്കുക അനുഗ്രഹദാതാവിനോടുള്ള നന്ദിപ്രകടനവുമാകുന്നു.

പ്രവാചകന്‍ (സ) പറയുന്നു: قَالَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ أَنْفِقْ يَابْنَ آدَمَ أُنْفِقْ عَلَيْكَ (ആദം പുത്രാ, നീ ചെലവഴിച്ചുകൊള്ളുക. നിന്റെ മേല്‍ ഞാന്‍ ചെലവഴിക്കാം). അല്ലാഹുവില്‍ വിശ്വസിക്കുന്നവര്‍ അവന്‍ നല്‍കിയ അനുഗ്രഹങ്ങള്‍

അവന്റെ അഭീഷ്ടമനുസരിച്ച് നന്ദിപൂർവം ചെലവഴിക്കുന്നു. അതുവഴി അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടുതൽ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് അർഹനാണ് താനെന്ന് തെളിയിക്കുകയാണ് വിശ്വാസി. അങ്ങനെ അർഹത തെളിയിക്കുന്നവരെ അവരുടെ അർഹതക്കൊത്ത് വീണ്ടും വീണ്ടും അവൻ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ധർമമാർഗത്തിൽ വ്യയം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് നശിച്ചുപോയെന്നോ നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നോ കരുതി വേവലാതിപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നന്മയിൽ ചെലവഴിച്ചത് എത്ര നിസ്സാരമായാലും പെരത്തതായാലും അല്ലാഹു അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം നൽകും. ഭൗതികമായ വീക്ഷണത്തിൽ അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലമല്ല; അല്ലാഹുവിന്റെ കണക്കിൽ അർഹമായ പ്രതിഫലം. അതിനെയാണ് 37-ാം സൂക്തം جَزَاءُ الضِّعْفِ (ഇരട്ടികളായ പ്രതിഫലം) എന്നു പ്രസ്താവിച്ചത്. فَهُوَ يُخْلِفُهُ എന്നാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്. خلف (മാറ്റം, പിൻവശം, പിൻഗാമി)- ൽനിന്നുള്ള സകർമക ക്രിയയാണ് أخلف. അതിന്റെ ഭാവികാല രൂപം يُخْلِفُ. പൊയ്പ്പോയതിനു പകരം നൽകുന്നതിനും പ്രതിനിധിയാക്കുന്നതിനും പിൻഗാമിയാക്കുന്നതിനും ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കും. പോയതൊക്കെ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചുതരുമാറാകട്ടെ എന്ന അർഥത്തിൽ اخلف الله عليك എന്നു പ്രാർഥിക്കാറുണ്ട്. നന്മയിൽ ചെലവഴിച്ചതിനെല്ലാം അല്ലാഹു പകരം നൽകുന്നുവെന്നാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം. ആ പകരം ഈ ലോകത്തും പരലോകത്തും ലഭിക്കും. ദാനധർമം കൊണ്ട് ആരും പാപ്പരായിപ്പോകുന്നില്ല എന്ന് നബി(സ) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ദാനത്തിലും മിതത്വം പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അമിതമായ ദാനം അന്യായവും നാശഹേതുകവുമാണ്.

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾

(ആർക്കും ഒന്നും കൊടുക്കാതെ നിന്റെ കരം പിരടിയിൽ പൂട്ടിവെക്കരുത്. എല്ലാം വാരിക്കോരിക്കൊടുത്ത് മുഴുവനായി തുറന്നിടുകയും ചെയ്തുകൂടാ. അങ്ങനെയായാൽ നീ അധിക്ഷിപ്തനും വിഷണ്ണനുമായി ഇരുന്നുപോകും - 17: 29).

ദാനമായി കൈവിട്ടുപോയതിനു പകരം അല്ലാഹു എന്താണ് നൽകുക, എങ്ങനെയാണ് നൽകുക എന്നൊന്നും നിങ്ങൾക്കു കണക്കുകൂട്ടാനാവില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുക; വിഭവദാതാക്കളിൽ അതിവിശിഷ്ടനാണ് അല്ലാഹു. അവൻ വിശിഷ്ടമായ വിഭവങ്ങൾ വിശിഷ്ടമായ രീതിയിൽ നൽകുന്നു. ഇതാണ് وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ - ന്റെ താൽപര്യം. ●

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَٰؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾

قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنتَ وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم ۖ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ ۖ أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

40. ഒരു നാൾ മർത്യരെയാസകലം അല്ലാഹു ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്നു. എന്നിട്ട് മലക്കുകളോട് ചോദിക്കുന്നു: ഈയാളുകൾ നിങ്ങൾക്കാണോ ഇബാദത്ത് ചെയ്തിരുന്നത്?

41. മലക്കുകൾ ബോധിപ്പിക്കുകയായി: നീ പരമ പരിശുദ്ധനത്രെ; ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനും ഉറ്റ മിത്രവും ഇക്കൂട്ടരല്ല, നീ തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കൂട്ടർ വഴിപ്പെട്ടിരുന്നത് ജിന്നുകൾക്കായിരുന്നു. അവരിൽ ഏറിയ കൂറും ജിന്നുകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു.

40,41

وَيَوْمَ = (ഒരു) നാൾ; يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا = അവൻ (അല്ലാഹു) അവരെ (മർത്യരെ) ആസകലം ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നു

ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ = എന്നിട്ട് മലക്കുകളോട് പറയും (ചോദിക്കുന്നു); أَهَٰؤُلَاءِ = ഈയാളുകൾ; إِيَّاكُمْ = നിങ്ങൾക്കാണോ

كَانُوا يَعْبُدُونَ = ഇബാദത്ത് ചെയ്തിരുന്നത്; قَالُوا = അവർ പറഞ്ഞു (മലക്കുകൾ ബോധിപ്പിക്കുകയായി)

سُبْحَانَكَ = നീ പരമ പരിശുദ്ധനത്രെ; أَنتَ وَلِيُّنَا = നീ തന്നെയാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകൻ (നും ഉറ്റ മിത്രവും)

مِن دُونِهِم = ഇവരെ കൂടാതെ (ഇക്കൂട്ടരല്ല); بَلْ = പക്ഷേ (എന്നാൽ)

كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ = അവർ (ഇക്കൂട്ടർ) വഴിപ്പെട്ടിരുന്നത് ജിന്നുകൾക്കായിരുന്നു

أَكْثَرُهُم = അവരിൽ ഏറിയ കൂറും; بِهِم مُّؤْمِنُونَ = അവരിൽ (ജിന്നുകളിൽ) വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു

മരണാനന്തരം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ് ഉണ്ടാവില്ലെന്നും അഥവാ ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ, ഈ ലോകത്ത് പെരുത്ത സമ്പത്തും സന്തതികളുമുള്ള വരേണ്യവർഗമായി വാണിരുന്ന തങ്ങൾ അവിടെയും സൗഭാഗ്യവാന്മാർ തന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നും തങ്ങളിൽനിന്ന് വല്ല അപരാധവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തങ്ങളാരാധിച്ചു പ്രസാദിച്ചിരുന്ന ദേവീദേവന്മാർ- മലക്കുകൾ അല്ലാഹുവിനോട് ശിപാർശ ചെയ്തു അതിന്റെയെല്ലാം ശിക്ഷയിൽനിന്ന് കാത്തുകൊള്ളുമെന്നും വാദിക്കുന്നവരോട് പറയുകയാണ്: തീർച്ചയായും ഒരു നാൾ നിങ്ങൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിക്കപ്പെടും.

31-ാം സൂക്തത്തിലെ 'അധർമകാരികൾ വിധാതാവിന്റെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കപ്പെടുന്നത്' എന്ന വാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദിവസമാണത്. അന്ന് ആദിപിതാവ് മുതൽ അവസാനത്തെ മനുഷ്യൻ വരെയുള്ള എല്ലാവരെയും അല്ലാഹുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങൾ പൂജിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചവർ എന്നവകാശപ്പെടുന്ന മലക്കുകളും അവിടെ ഹാജരുണ്ടാകും. അല്ലാഹു ആ മലക്കുകളോട് ചോദിക്കും: 'ഇക്കൂട്ടർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് നിങ്ങളെയായാണോ?' ആ സന്ദർഭത്തിൽ മലക്കുകൾ നൽകുന്ന മൊഴി ഇതായിരിക്കും: 'പരമ പരിശുദ്ധനായ അല്ലാഹുവേ, നീ മാത്രമാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ ആരാധ്യനും രക്ഷകനും മിത്രവും. ഈ വിഗ്രഹാരാധകരുമായി ഞങ്ങൾക്ക് യാതൊരു മൈത്രിയും സംരക്ഷണ ബാധ്യതയും -موالاة- ഇല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് ഞങ്ങളെയല്ല; ജിന്നുകളെയായിരുന്നു. അവരിൽ അധിക പേരും ജിന്നുകളെ തങ്ങളുടെ രക്ഷകർ -أولياء- ആയി വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരാണ്.'

ആളുകൾ ദേവീദേവന്മാരെന്ന് ഭാവിച്ചു മലക്കുകളെ ആരാധിക്കുമ്പോൾ യഥാർഥത്തിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നത് ചെകുത്താന്മാരാണ്. ചെകുത്താൻ ജിന്ന് വർഗത്തിൽ പെട്ടവനാണല്ലോ. മലക്കുകൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പെൺമക്കളാണെന്നും അവരെ പൂജിച്ചു പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് അവർ അല്ലാഹുവിനോട് ശിപാർശ ചെയ്ത് ഈ ലോകത്തും പരലോകമുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെയും സുഖസൗഭാഗ്യങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുമെന്നും ചെകുത്താന്മാർ മനുഷ്യരെ ദുർബോധനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യർ ആ ബോധനം സ്വീകരിച്ച് ചെകുത്താനെ അനുസരിച്ചു. ഇക്കാര്യം 4: 117 -ൽ ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു: إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا (സത്യത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെ വെടിഞ്ഞ് അവർ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കേവലം അബലകളെയാകുന്നു. മുട്ടൻ ചെകുത്താനെത്തന്നെയാണ് അവർ ആരാധിക്കുന്നത്). 43: 19-ൽ പറയുന്നു: وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَٰنِ إِنَاثًا (പരമ കാരുണികന്റെ ദാസന്മാരായ മലക്കുകളെ അവർ സ്ത്രീകളാക്കി). 37:158-ൽ പ്രസ്താവിച്ചു: وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا (അല്ലാഹുവും ജിന്നുകളും തമ്മിൽ വംശബന്ധമുണ്ടെന്ന് അവർ ആരോപിച്ചു). ജാഹിലിയ്യാ കാലത്ത് ജിന്നുകളെ ആരാധിച്ചിരുന്ന, ഖുസാഅ ഗോത്രത്തിന്റെ ഉപഗോത്രമായ ബനൂ മുലൈഹ് ജിന്നുകൾ തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ടെന്നും അവർ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രന്മാരായ മലക്കുകളാണെന്നും അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിചാരണ മുശ്രിക്കുകളായ വരേണ്യവർഗത്തിനും മലക്കുകൾക്കുമിടയിൽ മാത്രം നടക്കുന്നതല്ല. എല്ലാ ബഹുദൈവാരാധകരും അവരുടെ ആരാധ്യരും ഇതേ വിചാരണ നേരിടേണ്ടി വരും. 25: 17-18 ൽ പറയുന്നു:

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي هَٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنبَغِي لَنَا أَن نَّتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ

(അവരെയും അല്ലാഹുവിനെ കൂടാതെ അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നവരെയും ഒരുമിച്ചുകൂട്ടും നാൾ; അന്ന് അവൻ അവരോടു ചോദിക്കും: എന്റെ ഈ ദാസന്മാരെ നിങ്ങൾ വഴിപിഴപ്പിച്ചതാണോ, അതോ അവർ സ്വയം വ്യതിചലിച്ചതാണോ? ആരാധ്യർ ബോധിപ്പിക്കുകയായി: നീ പരമ പരിശുദ്ധൻ! നീയല്ലാത്ത മറ്റു രക്ഷകരെ വരിക്കുക ഞങ്ങൾക്ക് ചിന്ത്യമേ ആയിരുന്നില്ല). ക്രൈസ്തവരെയും ഈസാ നബിയെയും വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് 5: 116-ൽ പ്രസ്താവിച്ചു:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَٰهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ ۚ إِن كُنتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ ۚ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ ۚ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾

(മർയമിന്റെ പുത്രൻ ഈസായോട് അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നതോർക്കുക: അല്ലാഹുവിനെ കൂടാതെ എന്നെയും എന്റെ മാതാവിനെയും രണ്ടു ദൈവമായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് നീ ജനത്തോട് പറഞ്ഞിരുന്നുവോ? അദ്ദേഹം ബോധിപ്പിക്കും: പരമ പരിശുദ്ധനായ ദൈവമേ, എനിക്കവകാശമില്ലാത്തത് പറയുക എനിക്ക് ചേർന്നതേയല്ലല്ലോ. ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നീ അതറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: എന്റെ ഉള്ളിലുള്ളതൊക്കെയും നീ അറിയുന്നു. നിന്റെ സത്തയിലുള്ളതൊന്നും ഞാൻ അറിയുന്നുമില്ല. നീ അഗോചര സത്യങ്ങളൊക്കെയും അറിയുന്നവനല്ലോ).

പൈശാചിക ശക്തികളെയും അവരെ ആരാധിച്ചവരെയും മാത്രമല്ല, പുണ്യാത്മാക്കളുടെയും സിദ്ധന്മാരുടെയും ഖബ്റുകളിന്മേൽ പ്രണാമം ചെയ്യുക, അവരുടെ പേരിൽ നേർച്ച വഴിപാടുകൾ നടത്തുക തുടങ്ങിയ ആരാധനകളിലൂടെ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും സുഖസൗഭാഗ്യങ്ങൾ തേടുന്നവരും ഈ വിധം വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുമെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈസാ നബി (അ) നൽകിയതിനു സമാനമായ മൊഴി തന്നെയായിരിക്കും അവരും അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുക. ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന സൂക്തത്തിലെ أَنتَ وَلِيُّنَا എന്ന വാക്കും 25-18 ലെ مِنْ أَوْلِيَاءَ എന്ന വാക്കും ശ്രദ്ധേയമാണ്. രണ്ടിടത്തും നീ മാത്രമാണ് ഞങ്ങളുടെ ദൈവം -ഇലാഹ്- എന്നല്ല പറയുന്നത്, പ്രത്യുത നീ മാത്രമാണ് ഞങ്ങളുടെ ولي എന്നാണ്. ഒരുവനെ സഹായിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും, ഉത്തരവാദിത്തവും കഴിവുമുള്ള ഉറ്റ ബന്ധുവും മിത്രവുമാണ് ഭൗതികമായ അർഥത്തിൽ ولي. കുടുംബനാഥൻ കുടുംബത്തിലെ മറ്റംഗങ്ങളുടെ വലിയ്യ് ആകുന്നു. മക്കളുടെ വലിയ്യാണ് പിതാവ്. പിതാവിന്റെ അഭാവത്തിൽ പിതാമഹനും പിതൃസഹോദരന്മാരും വലിയ്യുകളാകുന്നു. മിത്രം എന്ന അർഥത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളായ സജ്ജനങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ വലിയ്യുകളാണ്. രക്ഷകൻ എന്ന അർഥത്തിൽ അല്ലാഹു അവരുടെയും 'വലിയ്യ്' ആകുന്നു. പ്രകൃത്യാതീത മാർഗങ്ങളിലൂടെ രക്ഷയരുളുന്നവൻ അവൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഈയർഥത്തിൽ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ രക്ഷകരാക്കുന്നവർ അവരിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും ദൈവം എന്നു വിളിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അവരെ ആരാധിക്കുന്നവരുമാകുന്നു.